

STRAH OD GLOBALNOG ZATOPLJENJA – NAJVEĆA ZNANSTVENA PRIJEVARA U POVIJESTI ZNANOSTI

UVIDIO SAM DA ISTE SILE KOJE SU POKRETALE „CIRKUS“ OKO COVIDA-19 POKREĆU I KLIMATSKU AGENDU. ZBOG TOGA SAM POSUMNJAO U POZADINU CIJELE PRIČE. ODLUČIO SAM DUBLJE ISTRAŽITI DOMINANTNE RASPRAVE O KLIMI. - piše Andrew Burgoyne

Zamoljen sam da govorim o svojem putu – od prihvaćanja cjelokupnog klimatskog narativa prema kojem uporaba fosilnih goriva od strane čovjeka dovodi do globalnog zatopljenja i time do globalne krize za čovječanstvo, do spoznaje da taj narativ zapravo nema smisla.

Iskreno govoreći, nikada se nisam potrudio dublje proučiti tu temu. Jednostavno sam prihvaćao retoriku koju su zagovarali glavni mediji, da pritom nisam ozbiljno propitivao njezinu istinitost unatoč činjenici da je Duncan Roads urednik časopisa NEXUS, već bio izrazio skepsu prema toj ideji i objavljivao članke koji su nudili drukčije gledište.

Ono što me, međutim, potaknulo na ozbiljnije preispitivanje tog narativa bilo je suočavanje s cjelokupnim kaosom vezanim uz COVID – 19. To je za mene predstavljalo prekretnicu. Ovdje nema prostora za dublje razmatranje tog aspekta. O tome podrobnije pišem u svojoj knjizi *Accelerating Insanity: Finding Sanity and Freedom in a World Driven by Fear*. Iznutra sam gledao što se događa i činilo mi se da je riječ o iznimno snažnom nasrtaju na čovječanstvo. To me potaknulo da dublje istražim ne samo krizu COVID – 19, nego i mnogo šire okolnosti.

Uvidio sam da iste sile koje su pokretale „cirkus“ oko COVIDA – 19 pokreću i klimatsku agendu. Zbog toga sam posumnjao u pozadinu cijele priče. Odlučio sam dublje istražiti dominantne rasprave o klimi. Ono što je u svemu tome upečatljivo jest činjenica da stvarne rasprave nije bilo, niti je ima. Već sam bio svjestan da jedno od temeljnih načela propagande glasi – nikada ne ulazite u raspravu, jednostavno zasipajte javnost svojom porukom putem medija koje kontrolirate i napadajte svakog tko se usudi dovesti u pitanje narativ.

ZAŠTO NAFTNI OLIGARSI FINANCIRAJU ZELENU AGENDU

U međuvremenu sam naišao na izlaganje Jamesa Corbetta (koji je općenito dobro upućen) pod naslovom *How and Why Big Oil Conquered the World* u kojem opisuje kako su „naftni oligarsi“ (namjerno ih naziva *oiligarchs*, a ne *oligarchs*, jer su svi o kojima govori bili povezani s naftom) financirali cijeli mit o CO₂. To mi je privuklo pozornost. Zašto bi ljudi koji su stekli golema bogatstva na nafti – poput Rockefellera, primjerice – željeli promicati narativ koji bi doveo do smanjenja uporabe fosilnih goriva, upravo onog proizvoda koji im je priskrbio toliko bogatstvo? Uistinu vrlo zanimljivo pitanje. Na njega, međutim, nije lako dati kratak odgovor. Poslušao sam njegovo izlaganje koje prati uspon dinastije Rockefeller i razvoj tvrtke Union Oil koja će postati najveća i najbogatija naftna kompanija na svijetu, te učiniti Davida Rockefellera najbogatijim Amerikancem. Priča otkriva kako su financirali osnivanje Ujedinjenih naroda, te kako su osigurali zemljište za njihovu zgradu u New Yorku. Kroz priču upoznajemo i naftaša Mauricea Stronga kojemu je uz pomoć Rockefellera omogućeno osnivanje Programa Ujedinjenih naroda za okoliš. Prije toga povjerena mu je zadaća organiziranja Konferencije Ujedinjenih naroda o ljudskom okolišu 1972. godine u Stockholmu. Bila je to prva međunarodna konferencija o ljudskom okolišu na kojoj je sudjelovalo 113 država i 1200 službenih izaslanika. Taj je skup proglašen prekretnicom u

povijesti suvremenog ekološkog pokreta, te je, prema Corbettu, „doveo ne samo do prvih državnih planova zaštite okoliša u Europi, nego i do stvaranja posve nove birokratske strukture Ujedinjenih naroda: Programa Ujedinjenih naroda za okoliš (UNEP)“.

Corbett nas nadalje izvješćuje: „Ujedinjeni narodi su, naravno, imenovali Mauricea Stronga prvim direktorom UNEP-a“. Sljedeća velika konferencija Mauricea Stronga bio je UN-ov Summit o Zemlji 1992. godine na kojem su se izaslanici iz 166 zemalja sastali kako bi odlučivali o sudbini planeta Zemlje.

Važno je razumjeti da su Ujedinjeni narodi predstavljali sredstvo putem kojega su bogate elite nastojale ostvariti svoje globalne ambicije. Ono što je nekima teško prihvatiti jest uvjerenje tih iznimno bogatih pojedinaca da im je unaprijed određeno upravljati svijetom, te da kontrola energije, poljoprivrede ili medicine, sama po sebi nije dovoljna. Udružili su snage i odlučili uspostaviti potpunu kontrolu nad svime. Većini ljudi to se čini pretjeranim, čak i nerazumnim. Međutim koliko god to na prvi pogled djelovalo nevjerovatno, dublje istraživanje pokazuje da su planovi za takvo djelovanje pokrenuti još prije više desetljeća.

Na Summitu o Zemlji Edmund de Rothschild oživotvorio je svoju zamisao „Svjetske banke za očuvanje“, kasnije nazvane „Globalni fond za okoliš“, koji je potom služio kao financijski mehanizam za pet različitih konvencija ujedinjenih naroda, te za financiranje razvojnih i ekoloških projekata diljem svijeta u iznosima od nekoliko milijardi dolara. Corbett navodi da su među njegovih „18 provedbenih partnera“ bili Organizacija za hranu i poljoprivredu (FAO), financirana od strane Rockefellera, Međunarodna unija za očuvanje prirode koje je financirao Julian Huxley, te Program ujedinjenih naroda za okoliš koji je osnovao Maurice Strong. Za našu priču osobito je važno Corbettovo zapažanje:

„Summit o Zemlji također je doveo do uspostave Okvirne konvencije Ujedinjenih naroda o klimatskim promjenama (UNFCCC), tijela putem kojega Međuvladin panel o klimatskim promjenama (IPCC) dostavlja svoja izvješća. Premda se općenito smatraju neutralnim, nevladinim tijelima koja se oslanjaju isključivo na znanost i dokaze, UNFCCC i IPCC vezani su okvirima koje je postavio Strong, te im je omogućeno donositi samo jedan zaključak: **DA JE ČOVJEČANSTVO ODGOVORNO ZA KLIMATSKE PROMJENE**“.

Važno je obratiti pozornost na sljedeće: Cjelokupna pripovijest kojoj smo izloženi, a koja se odnosi na takozvani mit o CO₂, te sugerira da su ljudske emisije CO₂, nastale izgaranjem fosilnih goriva, odgovorne za trenutni ciklus zatopljenja, počiva na ključnoj pretpostavci: cjelokupna konstrukcija suvremenog sustava uvjerenja o toj temi uzima u obzir isključivo djelovanje čovjeka.

Premda postoje pojedinci koji tvrde da su utjecaji Sunca zanemarivi, kao i učinci vulkanske aktivnosti, ne nudi nikakvo znanstveno objašnjenje koje bi uzelo u obzir čimbenike koji se ne pripisuju ljudskom djelovanju. Stoga, ako dolazi do globalnog zatopljenja, ono se nužno pripisuje čovjeku. Upravo zbog toga ne postoji rasprava ni znanstvena polemika o tako ozbiljnoj temi. Riječ je o politiziranom pitanju, potaknutom golemim financijskim interesima koji, po svemu sudeći, vode u jednom smjeru. Ne postoji nikakvo financiranje za one koji bi se usudili istraživati alternative ovoj teoriji.

GRANICE RASTA I RIMSKI KLUB

Priča nadilazi okvire kratkog novinskog članka. Njezini korijeni sežu do ranijih autora poput Thomasa Malthusa koji je 1798. godine najprije anonimno objavio pamflet *An Essay on the Principle of Population as it Affects the Future Improvement of Society*, a potom i pod vlastitim imenom djelo koje je preraslo u knjigu objavljenu u dva dijela.

Malthusa možemo smatrati ekonomskim pesimistom. Zastupao je teoriju prema kojoj je čovječanstvo osuđeno na propast, jer će broj stanovnika rasti mnogo brže od proizvodnih mogućnosti, osobito proizvodnje hrane, te je predviđao masovnu glad. Povijest je, međutim pokazala da je bio u krivu. Napredak u poljoprivredi i proizvodnji hrane pratio je rast ljudske populacije.

Unatoč tomu, Malthus je imao snažan i dugotrajan utjecaj na društvo, osobito među imućnijima. Taj je utjecaj doveo do razvoja eugeničkog pokreta i uvjerenja da rast ljudske populacije treba ograničiti različitim sredstvima.

Još jedna vrlo utjecajna i kontroverzna knjiga, objavljena 1968. godine autora Paula Ehrlicha nosi naslov *The Population Bomb*. Već na prvoj stranici autor tvrdi: „Bitka za prehranu cjelokupnog čovječanstva je izgubljena“. Predviđao je da će „stotine milijuna ljudi umrijeti od gladi“, te da bez obzira na poduzete mjere „ništa ne može spriječiti znatno povećanje svjetske stope smrtnosti“. Pritom usporedio čovječanstvo s rakom, napisavši: „Rak je nekontrolirano umnažanje stanica, eksplozija populacije je nekontrolirano umnažanje ljudi. Moramo preusmjeriti napore s liječenja simptoma na ukljanjanje samog uzroka. Taj će zahvat zahtijevati mnoge naizgled brutalne i bešćutne odluke“

Knjiga je postala bestseler, a Ehrlich je više puta gostovao u emisiji *The Tonight Show* Johnna Carsona promovirajući svoje stavove. Navodi se da je John D. Rockefeller bio toliko pod utjecajem poruke ove knjige da je pomogao osnovati i financirati Rimski klub, vrlo utjecajan *think tank* koji je 1972. godine objavio još jedno značajno djelo o svjetskoj populaciji, studiju „Granice rasta“ (*The Limits to Growth*). Rockefeller je sudjelovao u financiranju ove knjige nastale pod vodstvom profesora Dennisa Meadowsa, kao i istraživanja na MIT-u, koja su uključivala računalno modeliranje s ciljem utvrđivanja fizičkih granica rasta populacije. List *The New York Times* sažeo je poruku knjige na sljedeći način: „Ili će civilizacija prestati postojati ili će prestati rasti – i to uskoro. Nastavak rasta stanovništva i industrije iscrpit će svjetske mineralne resurse i izložiti biosferu pogubnim razinama

onečišćenja. Kako autori zaključuju: 'Ostanu li sadašnji trendovi rasta nepromjenjeni granice rasta na ovom planetu bit će dosegnute unutar sljedećih stotinu godina“.

Ujedno su djelo opisali kao „manje od pseudoznanosti i jedva više od polemičke fikcije“. Mrežna stranica Rimskog kluba ističe ključne poruke knjige među kojima je i sljedeća:

„Svjetsko stanovništvo i gospodarstvo nastavili su rasti približno istom stopom kao i u desetljećima prije 1970. godine što je dovelo do situacije u kojoj smo već premašili nosivi kapacitet zemlje. Prema nekim stručnjacima, ta je granica dosegnuta još 1980-ih godina, što znači da se čovječanstvo danas suočava s neviđenom planetarnom krizom koja ugrožava sam opstanak života na Zemlji“.

Unatoč kritikama ova je knjiga imala značajan utjecaj, osobito na obitelji Rockefeller. Tako se, primjerice, u izvješću Zaklade Rockefeller iz 1969. godine navodi: „Čovjek danas uništava svoj okoliš zastrašujućom brzinom. Kumulativni učinci tehnološkog napretka, masovne industrijalizacije, urbane koncentracije i rasta stanovništva zajedno su, ne samo stvorili neposrednu opasnost za kvalitetu ljudskog života nego i prijetnju samom životu“. Maurice Strong bio je direktor Rockefellerove zaklade, kao i Rimskog kluba.

KRIVAC JE ČOVJEČANSTVO

Ključno za razmišljanje ove priče jest da se ona odnosi na određeni način razmišljanja. Taj način razmišljanja nije usmjeren na to da se planet učini boljim mjestom za život ljudi. Nije usmjeren na ograničavanje korporativne dominacije, niti na zaustavljanje onečišćenja koje velik dio korporativnih aktivnosti uzrokuje. Naprotiv, taj pogled identificira samo čovječanstvo kao problem, doduše ne u cijelosti jer su, kako je već spomenuto, najbogatiji izdvojeni kao posebna skupina. Problem smo ustvari svi ostali. Jacob Nordangard u svojoj knjizi o Rockefellerima, potkrepljenoj dokumentima, detaljno opisuje kako su Rockefelleri i njihovi saveznici čovječanstvo promatrali kao prijetnju, te osmislili plan za ispravljanje onoga što su smatrali izvorom svih okolišnih problema s kojima se naš planet suočava; barem je to bio navedeni razlog za prihvaćanje njihova plana da klimu iskoriste kao sredstvo za postizanje svojih ciljeva. „Kako bi to ostvarili osnovali su 990 organizacija klimatskih aktivista, dali im smjernice i financijsku potporu, te ih mobilizirali diljem svijeta“. Nordagard razotkriva opsežne aktivnosti ove obitelji i objašnjava kako su provodili svoju agendu putem brojnih organizacija koje su oformili, uključujući Vijeće za vanjske odnose (CFR), Trilateralnu komisiju, Ujedinjene narode, Svjetsku zdravstvenu organizaciju (WHO) i mnoge druge. Godine 1991. Rimski klub objavio je jednu knjigu pod naslovom *Prva globalna revolucija* u kojoj stoji: „**Zajednički neprijatelj čovječanstva jest čovjek. U potrazi za novim neprijateljem koji bi nas ujedinió došli smo na ideju da bi onečišćenje, prijetnja globalnog zatopljenja, nestašica vode, glad i slično mogli poslužiti toj svrsi. Sve te opasnosti uzrokovane su ljudskim djelovnjem i mogu se prevladati jedino promjenom stavova i ponašanja. Stoga je pravi neprijatelj samo čovječanstvo“.**

Rimski klub vodeći je okolišni *think tank* i savjetodavno tijelo Ujedinjenih naroda. Jedan od citata koji najviše razotkriva takav način razmišljanja izrekao je sam Maurice Strong tijekom Summita o Zemlji kada je izjavio: „**Nije li jedina nada za planet to da se industrijalizirane nacije uruše?“.**

Strong, koji je bio i glavni tajnik drugog Summita o Zemlji održanog u Rio de Janeiru 1992. godine, otvorio je zasjedanje slijedećim riječima: „Jasno je da sadašnji stilovi života i obrasci potrošnje imućne srednje klase koji uključuju visoku potrošnju mesa, konzumaciju velikih količina zamrznute i gotove hrane, korištenje fosilnih goriva, kućanskih uređaja, klimatizaciju u domovima i na radnim mjestima, te prigradski način stanovanja – nisu održivi. Nužan je prijelaz prema načinima života koji su manje usmjereni na potrošnju štetnu po okoliš“.

NEUGODNA ISTINA O 'ZELENOJ ENERGIJI'

Rockefelleri su 1942. godine financirali Odjel za meteorologiju na Sveučilištu u Chicagu koji će postati jedno od vodećih središta za proučavanje vremena i utjecaja CO₂ kao stakleničkog plina. Osim toga, financirali su osnivanje jedinice za klimatska istraživanja (CRU) na Sveučilištu East Anglia u Ujedinjenom Kraljevstvu. Osnovani su i Climate Institute 1986. godine, te Global Climate Coalition 1989. godine, među ostalima. Nijedna od tih organizacija nije proturiječila onome što se smatra najutjecajnijim institucijama – Programu Ujedinjenih naroda za okoliš, te uglednom Međuvladinom panelu o klimatskim promjenama (IPCC).

Maurice Strong podijelio je IPCC u tri skupine. Prvu skupinu činili su znanstvenici koji su izrađivali izvješća. Međutim, ono što mnogi ne znaju jest da druga skupina kontrolira sadržaj objavljen u Sažecima za donositelje odluka (SPM). **Tu skupinu čine vlade članice IPCC-a, a ne znanstvenici, koji se sastaju iz zatvorenih vrata i odlučuju što će na kraju biti objavljeno i predstavljeno javnosti.**

Jedna od glavnih kritika znanstvenika koji ne prihvaćaju teoriju da postoji klimatska kriza uzrokovana ljudskim emisijama CO₂ jest ta da, budući da vlade kontroliraju SPM-ove, ti sažeci predstavljaju tek stavove vlada. Stoga, prema njihovu mišljenju, nemaju vrijednost pouzdanog znanstvenog dokaza.

Prije nego što iznesem određene znanstvene činjenice koje nedostaju u raspravi koja se zapravo ni ne vodi, ono što mi je u početku privuklo pozornost bio je nagli zamah prema ciljevima „neto nule“ (Net Zero) koje su države počele prihvaćati. To mi se činilo nevjerovatnim. Ne samo da su predlagali da sve zemlje smanje svoje emisije na neto nulu, nego su predložili i način kako to postići, barem kada je riječ o potrošnji energije: masovnim povećanjem uporabe solarne energije putem fotonaponskih panela i vjetroturbina, što je označeno kao 'zelena energija'. Najprije želim reći da sam u određenim okolnostima sklon prihvatiti oba ta sustava. Solarna energija može biti korisna ondje gdje prevladava vedro vrijeme i gdje ne postoji elektroenergetska mreža. U Africi, primjerice, gdje bi se mogli smanjiti troškovi goriva za generatorski sustav koji bi opskrbljivao bolnicu električnom energijom postoje brojni takvi primjeri u kojima bi to moglo biti od velike koristi. Ni sugerirati zamjenu provjerenog sustava proizvodnje električne energije čitavih država činilo se blago rečeno, pomalo nepromišljenim. Dopustite da iznesem nekoliko podataka iz rada dr. Larsa Schernikaua, ekonomista, stručnjaka za energetske sektor, poduzetnika i trgovca sirovinama u energetske industriji (sa sjedištem u Švicarskoj i Singapuru). Zajedno sa profesorom Willamom Haydenom Smithom, profesorom znanosti o Zemlji i planetima pri McDonnellovu centru za svemirske znanosti na Sveučilištu Washington u St. Louisu (SAD) napisao je vrlo korisnu knjigu. U toj knjizi naslovljenoj *Neugodna istina o električnoj energiji i budućnosti energije*, raspravljaju o raznim zabudama vezanim uz stvarne troškove proizvodnje električne energije, te razotkrivaju da je mit koji nam se nameće – da će takozvani „zeleni obnovljivi izvori“ smanjiti troškove energije i osigurati „čistu“ energiju – u potpunosti neosnovan. **Naime, dr. Schernikau tvrdi da što se više povećava uporaba sunčeve i vjetroenergije, to više rastu troškovi proizvodnje električne energije – i to eksponencijalno.** Također ističe da ne postoji „zelena“ energija, budući da svaki oblik proizvodnje energije ima stvarni trošak u cjelokupnom procesu. Knjiga to detaljno razrađuje. Navedimo primjer: vjetroturbina, nakon što je postavljena, pravilno priključena i pripremljena za rad može proizvoditi električnu energiju pomoću vjetra koji se smatra besplatnim, jer sam vjetar ne nosi trošak. Međutim, postoje vrlo značajni troškovi u rudarenju sirovina, njihovoj dopremi, preradi, transportu, izgradnji pojedinih komponenti, njihovu daljnjem prijevozu i slično – sve to povećava ukupni energetske trošak, te doprinosi emisijama CO₂ i potrošnji resursa.

STVARNI TROŠKOVI PROIZVODNJE 'ZELENE ENERGIJE'

U svojoj prethodno spomenutoj knjizi (*Ubrzavanje ludila*) iznosim nekoliko pojedinosti o postavljanju nekih vjetroturbina. Europski centar za razvoj pučinskih vjetroelektrana, primjerice, navodi da je potrebno konstruirati velike instalacijske barže opremljene dizalicama koje podižu teške elemente na mjesto ugradnje. **Za tipičnu pučinsku vjetroturbinu snage 10 MW lopatice rotora sadrže 120 tona stakloplastike (tri lopatice) i 150 tona čelika. Gondola (nacela) sastoji se od 70 do 600 tona, pretežito čelika, dok je stup izrađen od oko 700 tona čelika. Temelji se znatno razlikuju, ali za prosječni gravitacijski temelj koristi se između 2000 i 8000 tona betona, uz 200 do 1000 tona čelične armature. Osim toga, potrebno je do 4000 m³ balasta i do 2000 m³ kamenog materijala za zaštitu od erozije morskog dna.**

Ako možda smatrate da bi kopnene instalacije zahtijevale bitno manji energetske trošak, varate se. **Tvrtka Viking Energy opisuje kako je za jedan relativno jednostavan projekt bilo potrebno izgraditi čak 70 km pristupnih cesta samo kako bi se došlo do lokacije zato**

što postojeće ceste nisu bile prikladne za pristup dizalicama niti za dostavu lopatica duljine 60 metara. Također je bilo potrebno izgraditi više mostova na mjestima, gdje su postojali vodeni prijelazi. Zbog veličine komponenti sve su isporuke obavljane uz policijsku pratnju. Sama instalacija zahtijevala je teške dizalice, neke ukupne mase veće od 100 tona, koje su podizale teret na visinu od gotovo 100 metara. Morale su se izgraditi posebne betonske podloge koje mogu podnijeti takva opterećenja. Za ovaj je projekt bilo potrebno više od 1000 komponenti turbina, dopremljenih u 280 cestovnih konvoja, kako bi se postavile 103 vjetroturbine. Pritom je korišteno oko 478 kilometara visokonaponskih električnih kablova, te 159 kilometara optičkih kablova.

Dr. Schernikau nadalje naglašava da se čak 17 % svjetskih energetske resursa troši samo na proizvodnju četiriju materijala koje svakodnevno koristimo: amonijaka za gnojiva, čelika, cementa i plastike. Aluminij koji se koristi u okvirima i nosačima solarnih panela, zahtijeva pet puta više energije za proizvodnju jedne tone u usporedbi s jednom tonom čelika (a aluminij je sastavni dio gotovo svih solarnih konstrukcija). Za proizvodnju dvije milijarde tona čelika potrebno je pet milijardi tona sirovina. **Mogao bih nastaviti, jer ovdje tek dotičemo površinu, no vjerujem da je jasno kako je autor u potpunosti u pravu kada tvrdi da takva energija nije ni „zelena“ ni besplatna, ni jeftina.**

Osim toga, takvi izvori nisu pouzdani i dostupni su - u slučaju sunčeve energije – samo kada nema naoblake i nikada noću. Vjetroturbine pak proizvode energiju kada vjetar puše odgovarajućom brzinom, pri prejakom vjetru njihov se rad ograničava. O ovoj temi moglo bi se reći još mnogo toga, ali to nadilazi okvire ovoga kratkog prikaza. Stoga dodajmo i nekoliko znanstvenih činjenica.

[5 Megawatt solar plant destroyed by hail \(solarni paneli uništeni od padanja tuče\)](#)

NAJVEĆA ZNANSTVENA PRIJEVARA U POVIJESTI ZNANOSTI

William Happer, doktor znanosti, profesor fizike u miru na Princeton University, prethodno je obnašao dužnost ravnatelja istraživanja energetike u ministarstvu energetike SAD-a od 1991. do 1993. godine, a također je bio zamjenik pomoćnika predsjednika i viši direktor za nove tehnologije u Vijeću za nacionalnu sigurnost (National Security Council) Bijele kuće od 2018. do 2019. godine, branio je CO₂ objašnjavajući:

“Suprotno onome što se uobičajeno navodi, CO₂ je nužan za život na Zemlji. Bez CO₂ ne bi bilo fotosinteze, a time ni biljne hrane ni dovoljno kisika za disanje. Nadalje, bez fosilnih goriva na bi bilo jeftine energije na globalnoj razini, a smanjena količina CO₂ značila bi i slabiju fotosintezu, odnosno manje hrane. Ukidanje fosilnih goriva i smanjenje emisija CO₂ bilo bi pogubno za siromašne diljem svijeta, buduće naraštaje i države”.

U izvješću koje je izradio zajedno sa suradnikom Richardom Lindzenom, doktorom znanosti, profesorom emeritusom znanosti o Zemlji, atmosferi i planetima na MIT-u iznose vrlo važnu tvrdnju:

“NAŠE STRUČNO ZNANSTVENO MIŠLJENJE JEST DA I UDVOTRUČENJE KONCENTRACIJE CO₂ UZROKOVALO BI ZAGRIJAVANJE OD OKO 1⁰C ILI MANJE. ALI ČAK I KADA BISMO PRETPOSTAVILI DA BI UDVOSTRUČENJE RAZINE CO₂ S DANAŠNJIH , 415 PPM NA 830 PPM POVEĆALO TEMPERATURU ZA ‘OPASNIH’ 2⁰C, ŠTO ZNANOST NE PODUPIRE, ZA TAKAV BI RAZVOJ DOGAĐAJA BILO POTREBNO STOLJEĆE ILI VIŠE PRI DANAŠNJIM RAZINAMA EMISIJA CO₂”.

Dalje dodaju:

Nijedan od sažetaka za donositelja odluka, modela, scenarija i drugih nalaza IPCC-a koji tvrde da je opasno klimatsko zagrijavanje uzrokovano ljudskim emisijama CO₂ i drugih stakleničkih plinova, te fosilnim gorivima ne predstavlja pouzdan znanstveni dokaz, riječ je tek o mišljenju vlada uključenih u IPCC”.

Profesor Happer, kada je izravno upitan treba li prestati s korištenjem fosilnih goriva, dao je vrlo jasan odgovor:

“NARAVNO DA NE BISMO TREBALI PRESTATI KORISTITI FOSILNA GORIVA. NE MOŽEMO PRESTATI KORISTITI FOSILNA GORIVA. NE MOŽEMO PRESTATI. TO BI BILO SAMOUBOJSTVO, GOSPODARSKO SAMOUBOJSTVO. I VIŠE OD TOGA, STVARNO SAMOUBOJSTVO. LJUDI BI UMIRALI.”

Smatram potrebnim napomenuti da je dr. Happer (koji je u osmom desetljeću života), bio je izložen pretnjama smrću, kao i njegova obitelj, zbog toga što ustraje u onome što smatra istinom o klimatskoj obmani. Predsjednik je organizacije CO₂ Coalition, skupine znanstvenika koji i dalje brane ulogu CO₂ i osporavaju tvrdnju da čovječanstvo uništava klimu, držeći da stvarna kriza ne postoji.

Drugi znanstvenik, profesor Ian Plimer, australski geolog, bio je toliko ogorčen načinom na koji se rasprava o klimi vodi na štetu čovječanstva da je odlučio pisati o tome iz bolničkog kreveta, gdje se liječio od teškog oblika raka. Navodi kako postoji 150 aktivnih vulkana i brojna geotermalna područja ispod antarktičkog ledenog pokrova. Također ističe niz

fizioloških čimbenika koji se uopće ne uzimaju u obzir u raspravama, a koji mogu utjecati na temperaturu mora i oslobađanje CO₂ u atmosferu, neovisno o ljudskom djelovanju. Za kraj donosimo njegovu izjavu:

“STRAH OD GLOBALNOG ZATOPLJENJA NAJVEĆA JE ZNANSTVENA PRIJEVARA U 2500 GODINA POVIJESTI ZNANOSTI. ONA ĆE REZULTIRATI NAJVEĆIM RASIPANJEM NOVCA OD POČETKA VREMENA”.

Agrosolari mogu ublažiti i utjecaj klimatskih promjena na poljoprivredu

Kako ??? Valjda tako da prave sjenu usjevima od globalnog sunčevog zračenja, smanje fotosintezu, te smanje prinose usjeva!!

A kako to radi u polarnim krajevima, gdje nema Sunca više mjeseci, ah, da tamo ne živi puno ljudi, pa im i ne treba!?

Tamna strana solarnih panela: Jesmo li razmišljali o otpadu koji nastaje?

Data centri dižu temperaturu tla u radijusu od deset kilometara za nekoliko stupnjeva

Dok AI centri (nastala je prava utrka u njihovom stvaranju, pa se planira i kod nas izgradnja takvog jednog) mogu zagrijavati svoju okolinu u radijusu do 10 km, za nekoliko stupnjeva više, trošiti TW električne energije i velike količine vode za hlađenje, to nikome ne smeta (to je samo potrošnja za jedan takav data centar), ali ako voziš automobil na benzin, to “strašno” povećava okolnu temperaturu. Kojeg li ljudskog licemjerja!

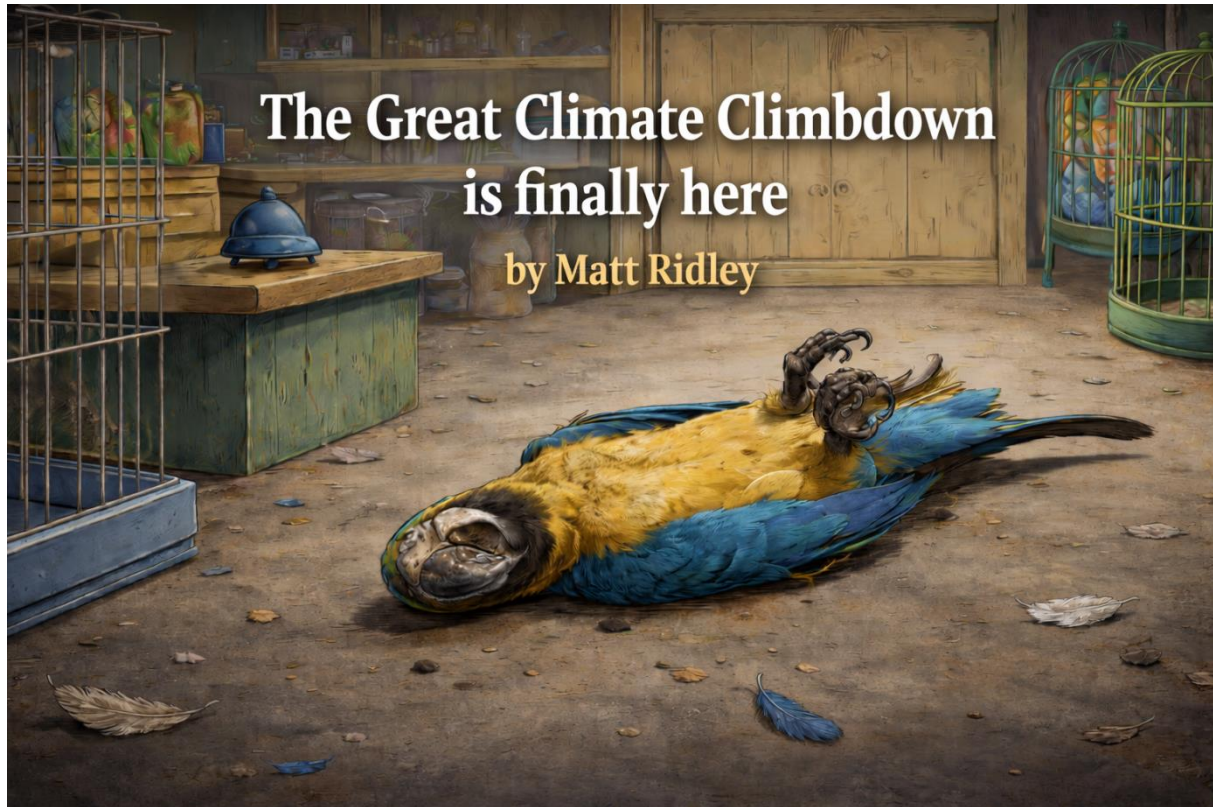
A gdje su tu električni automobili? Ah, da Elon Musk najavljuje automobile na vodikov pogon, tako da neće trebati električne energije. PO MENI JE TO SVE UTOPIJA!

Ovo je vrlo kratak osvrt na nešto što postaje ozbiljna prijetnja gospodarstvima onih zemalja koje slijepo pokušavaju napustiti fosilna goriva, zbog zablude da su “obnovljivi izvori” energije “čisti” ili jeftini.

I na kraju malo jednog humorističkog naslova:

Matt Ridley misli da je klimatski papagaj gotovo mrtav

Na svojem nedavnom predavanju ICSF/Clintel, Matt Ridley tvrdio je da slabi javni i politički zamah iza narativa o “klimatskoj hitnosti”, te je istražio razloge za taj pomak kao i njegove implikacije.

Ilustracija stvorena pomoću ChatGPT-a

Peter Baeten

Datum: 7. travnja 2026.

U uvodniku magazina *The Spectator*, britanski znanstveni pisac, novinar i poslovni čovjek Matt Ridley nedavno je izjavio da “Napokon, hvala Bogu, pomama zbog globalnog zatopljenja izumire”.

Da parafraziram [Montyja Pythona](#), “klimatski papagaj možda je još uvijek prikovan za svoj smještaj na COP summitu u Belému, Brazil – ili u Harvarda i na CNN-u – ali je drugdje mrtav.”

Također je rekao da je Bill Gates ’s apologia, u kojoj je priznao da globalno zatopljenje “neće dovesti do propasti čovječanstva” nakon što je zatvorio ured za politiku i zagovaranje svoje klimatske filantropske skupine, još jedan dodatni čavao u lijes za uznemiravanje zbog klime. Pad klimatskog alarmizma bila je glavna tema Ridleyjeva predavanja ICSF/Clintel: “*Veliko klimatsko povlačenje*” (1. travnja).

Umičući

Ridleyjevo predavanje objasnilo je zašto, po njegovu mišljenju, “alarm” o klimi blijedi. Jedan od glavnih čimbenika je opadanje javnog povjerenja u znanstveni i institucionalni autoritet, osobito nakon pandemije COVID-19.

Prema Ridleyju, “COVID pandemija ostavila je ljude nepovjerljivima prema znanosti i prema stručnjacima”, a to se skeptičnost prelila u rasprave o klimi. Također je tvrdio da su pretjerane prognoze i pogreške koje su dospjele u javnost narušile vjerodostojnost.

Međutim, Ridley je kao najsudbonosniji čimbenik naveo gospodarske realnosti. Istaknuo je da se obećana pristupačnost dekarbonizacije nije ostvarila: “pokazuje se skupom, nezgodnom i regresivnom.”

Po njegovu mišljenju, rast cijena energije nerazmjerno pogađa kućanstva s nižim primanjima, zbog čega su politike vezane uz klimu politički i društveno sporne. Ovaj gospodarski pritisak preusmjerio je pozornost na energetska sigurnost i pristupačnost, osobito u regijama kao što su Sjedinjene Američke Države i dijelovi Azije.

Središnja tema Ridleyeva argumenta jest neuspjeh obnovljive energije—posebno vjetra i sunca—da pruži pouzdana i skalabilna rješenja. Te je izvore opisao kao inherentno isprekidane te je tvrdio da “se prijelaz na njih jednostavno ne ostvaruje.” Iako ne odbacuje obnovljivu energiju u potpunosti, dovodio je u pitanje zašto se zabrinutost zbog klimatskih promjena često poistovjećuje s jakom potporom baš tim tehnologijama.

Revolucija u škriljevcu

Nasuprot tome, Ridley je istaknuo transformativan učinak revolucije u škriljevcu, osobito u Sjedinjenim Državama.

Napredak u izvlačenju nafte i plina iz škriljevačkih formacija dramatično je povećao ponudu i smanjio zabrinutost zbog nestašice resursa. Tvrdio je da je taj razvoj preoblikovao globalna energetska tržišta i potkopao ranije pretpostavke o neizbježnosti brzog prijelaza s fosilnih goriva.

Tehnološki trendovi, posebice rast umjetne inteligencije, dodatno učvršćuju potrebu za pouzdanom energijom. Ridley je istaknuo da podatkovni centri i infrastruktura za umjetnu inteligenciju zahtijevaju stalnu, pouzdanu opskrbu energijom, koja trenutno više ide u korist fosilnim gorivima i nuklearnoj energiji nego povremenim obnovljivim izvorima. To je navelo dijelove tehnološkog sektora da zauzmu pragmatičniji stav o energetske politici.

Znanost

S znanstvenog gledišta, Ridley je priznao da globalne temperature rastu, ali je osporio ozbiljnost predviđenih učinaka. Izjavio je: “Ja sam netko tko misli da se zagrijava ... ali ne mislim da se pogoršava.”

Tvrdio je da se mnogi predviđeni negativni ishodi—poput porasta ekstremnih vremenskih prilika—nisu ostvarili u mjeri koja se očekivala. Po njegovu mišljenju, “Živimo u tom budućem vremenu i nije previše loše”, ističući da osobno iskustvo ne odgovara ranijim mračnim prognozama.

Ridley je također kritizirao klimatske modele. **“Modeli i dalje rade pretoplo”**, što znači da precjenjuju zagrijavanje u odnosu na opažene podatke. Povezao je to s pretpostavkama o klimatskoj osjetljivosti koje su previsoke.

Dodatno je naglasio povijesnu klimatsku varijabilnost, tvrdeći da trenutne temperature nisu neuobičajene kada se gledaju kroz dulje vremenske okvire poput holocena (vidi i: [Clintelov članak na andymaypetrophysicist.com](#)).

Možda je najznačajnija točka u Ridleyjevju predavanju pozitivan učinak ugljičnog dioksida na rast biljaka. **Istaknuo je dokaze o globalnom “zelenjenju”, navodeći da su više razine CO₂ pridonijele mjerljivom širenju vegetacije diljem svijeta.** Taj učinak ima znatne koristi za poljoprivredu i ekosustave, te je podcijenjen u raspravama o politici.

Gospodarska analiza također ima središnju ulogu u Ridleyjevoj kritici. Propitivao je opravdanost velikih ulaganja u dekarbonizaciju uspoređujući troškove i koristi. Pozivajući se na procjene društvenih troškova ugljika, tvrdio je da bi naponi za ublažavanje mogli biti nesrazmjerno skupi: **“Jednostavno nema smisla platiti bogatstvo za nešto što će uštedjeti peni.”**

Ridley je ilustrirao ovu poantu pomoću dugoročnih gospodarskih scenarija, tvrdeći da će, čak i uz znatno zagrijavanje, buduće generacije vjerojatno biti puno bogatije zahvaljujući nastavku gospodarskog rasta. Upitao je predstavljaju li relativno male redukcije predviđenog bogatstva — uzrokovane utjecajima klimatskih promjena — egzistencijalnu prijetnju.

Politička dinamika

Predavanje je također obradilo političku dinamiku. Ridley je kritizirao ono što je opisao kao prošli konsenzus među glavnim političkim strankama u korist snažnih mjera za borbu protiv klimatskih promjena, tvrdeći da je to ograničilo otvorenu raspravu. Predložio je da se taj konsenzus počinja lomiti, osobito kako troškovi za gospodarstvo postaju sve očitiji.

Gospodarska stvarnost, tehnološki razvoj i promjena javnih stavova slabe dominaciju narativa o klimatskoj izvanrednoj situaciji. No Ridley je upozorio na ekstremne stavove.

Savjetovao je da kritičari mainstream politike o klimi **ne odbacuju klimatske promjene u potpunosti**, napominjući da takva retorika može potkopati vjerodostojnost. Umjesto toga, pozvao je na veće uključivanje u tehničke i političke rasprave, naglašavajući važnost detaljne argumentacije utemeljene na dokazima. “Skeptici prema prevladavajućim pristupima moraju se uključiti dublje i rigoroznije u raspravu ako se nadaju utjecati na njezin budući smjer.”

Izvori: Matt Ridley

Matt Ridley (1958), 5. vikont Ridley, britanski je pisac znanosti, novinar i poslovni čovjek. S diplomom BA i doktoratom (DPhil) sa Sveučilišta Oxford, Matt Ridley radio je u časopisu The Economist devet godina kao urednik za znanost, dopisnik iz Washingtona i američki urednik, prije nego što je postao samostalni pisac i poduzetnik sa sjedištem u Newcastleu.

Njegove knjige, poput The Rational Optimist i The Evolution of Everything, prodane su u gotovo dva milijuna primjeraka, prevedene su na 31 jezik i osvojile nekoliko nagrada.

Bio je tjedni kolumnist za Telegraph, The Times (London) i Wall Street Journal. Redovito piše u The Spectator, The Telegraph, Daily Mail, Spiked i drugim publikacijama. Njegov TED govor ‘[When Ideas Have Sex](#)’ pregledan je više od dva milijuna puta.

U Zastupničkom domu (House of Lords) služio je od 2013. do 2021., sjedeći u odboru za znanost i tehnologiju te u odboru za umjetnu inteligenciju.

Andrew Burgoyne neovisni je istraživač i aktivist koji se bavi pitanjima zdravlja, monetarne reforme i demokratskih promjena. Objavio je više knjiga na te teme, uključujući *Unhealthy Betrayal*, *Hijacked*, *How to Survive in the 21st Century*, te *Accelerating Insanity*. Za više informacija posjetite <https://fundamental-wealth.com>

HINA

HRT

Biznis i politika

Zelena i digitalno

<https://klimaienergija.blog/2023/08/25/zastrasujuce-ispravak/>

William Engdahl 9. travnja 2023. godine

www.williamengdahl.com

Wikipedia

Dr. John Clauser

Slobodna Dalmacija

<https://mreza.bug.hr/istrazivanja/data-centri-dizu-temperaturu-tla-u-radijusu-od-deset-kilometara-58678>

<https://www.bug.hr/data-centri/projekt-pantheon-50-milijardi-eura-za-podatkovni-centar-kod-topuskog-uz-59343>

Gerber Zorislav